

som det forekommer mig, paa en heldig Maade hødet paa denne Mangel; thi er der en virkelig Interesse tilstede for at have disse Tingste til Benyttelse omkring i Landet for egen Regning, saa er der her givet Midler dertil paa den allerbilligste Maade. — Jeg kan paa ingen Maade slutte mig til det Forslag, som gaar løs paa at fastholde 64 β . pr. Miil i Reise-godtgjørelse. Vore Veie og vore offentlige Befordringsmidler ere efterhaanden udviklede i den Grad, at de fleste Mile, den Paagjældende vil have at reise, vil han kunne reise med offentlige Befordringsmidler, og det havde derfor maaskee været hensigtsmæssigt, om der i Oven havde staaet, at Befordringsudgifterne skulde godtgjøres efter Regning. Vi kunne gjøre et meget simpelt Regnestykke, for at see, at vi ikke skulle komme ind paa den Bane at give 64 β . for enhver Miil til at dække Reisedgifter; thi de ville da blive krævede af Enhver, og Enhver vil forlange dem. Vi reise gjennem Sjælland 14 Miil for 21 Mk.; 4 Mk. pr. Miil gjør 56 Mk., og paa en Reise langs igjennem Sjælland vil der saaledes kunne profitere 35 Mk. Der vil nu vistnok ikke indvindes fuldt saameget paa enhver Veie, der tilbagelægges; med Deligencen koster det jo saaledes i Almindelighed 2 Mk. pr. Miil — paa enkelte Røuter er Prisen noget høiere — og der vil altsaa kun Forskjellen imellem de 64 β . og Deligenceprisen indvindes. Forfaavidt man nu vil sige, at de 64 β . ville paa Veie; hvor offentlige Befordringsmidler ikke kunne benyttes, blive for lidt, er jeg overbevist om, at naar man tager Hensyn til den beregnede Priis af 64 β . pr. Miil paa de Veistrækninger, hvor denne Mand med Fornøielse bliver hjørt, uden at det koster ham en eneste Skilling, saa ville de 64 β . pr. Miil rundelig strække til. Men skulde det vise sig, at denne Godtgjørelse ikke er tilstrækkelig, saa maatte vi hellere rette det paa anden Maade, end ved en Lov som denne at indføre en saaflet Bane, efterat vi have gjort Anstrengelser for at faae gode Befordringsmidler paa de offentlige Veie, navnlig ved Anlæg af Jernbaner etc. Naar Jernbanerne i Sylland blive færdige, vil man endnu mere faae at see, hvilken Behagelighed det vil blive for denne Mand at

kjøre omkring og tjene sine 2 Mk. 8 β . for hver Miil, han tilbagelægger; han vil altid være paa Reiser; de 3 Rd., han faaer i Diæter, vil han kunne leve af, og ved den bestandige Fjørsel vil han kunne skaffe sig en Forøgelse i sin Gage, og Alt det vil gaae i Threavdens Navn.

Ved det Endringsforslag, den ærede Indenrigsminister har stillet under Nr. 9, har han ganske vist holdt den overtagne Forpligtelse, men hvorvidt dette Næremaal i det Hele vil kunne vinde Bifald, vil nærmere komme til Afgjørelse, og dette vil heller ikke kunne være Noget, hvorpaa der kan lægges særlig Vægt; hvad derimod angaaer den anden Deel af samme Forslag, hvorover der er begjært særskilt Afstemning, saa maa jeg ligesom den ærede sidste Taler paa det Bestemteste fravaade det; skal vort Tilskud til Præmier i det Hele være nyttigt, frugtbringende og svare til sin Hensigt, er det just i Begyndelsen, at det maa benyttes. Det Forslag med en aftagende Scala, som jeg stillede til anden Behandling, indeholdt jo den Idee, at man skulde bringe Foreningerne til itide at bestaate sig selv, for at udfylde de Huller, som bleve tilbage, naar Statens Tilskud blev mindre. Derfor man nu gik ind paa Ministerens Forslag og tog de to første Aar bort, saa gik man ganske imod denne Betragtningssmaade. Jeg veed meget godt, at dette Forslag har ligget for fra et æret Medlem (Hegermann-Pindencrone), og jeg skal indrømme, at efter hvad der er passerret mellem det ærede Medlem og den ærede Minister, har Ministeren kunnet føle sig opfordret til at forsøge, om denne Mening kunde finde Tilslutning her i Thinget; men imidlertid ligger det ikke mellem os som et Punkt, hvorpaa Ministeren efter mit Skjøn kan lægge nogen særdeles Vægt, men ved Afstemningen derover maa det komme til at berøe paa de forskjellige Betragtningssmaader. Jeg skal desuden bringe i Erindring, at under forrige Behandling blev der sagt, at dersom det skulde findes nødvendigt, at der gjordes forøgede Udgifter til Anstaltelsen af Tingste til Stamstutteriet, maatte man hellere tage Midlerne ligefrem dertil, end tage dem paa denne Maade fra Beløbene til Præmieudbetalingen.